

Ja de tornada al nostre món, un món ple de privilegis i oportunitats. Hem viscut 10 dies al camp de refugiats sahrauís d'Auserd. Han estat 10 dies molt intensos per cadascuna de nosaltres, moltes emocions i records inoblidables. Ha estat una gran oportunitat anar-hi, viure en primera persona la seva vida i la seva lluita. Una lluita que fa 45 anys que dura, que es diu ràpid. La vida als campaments és lenta i feixuga, nosaltres hem pogut gaudir de cada instant com si fos l'últim cada dia, enriquint-nos de la seva història, els seus valors i la seva esperança, a nosaltres ens ha passat volant. Nosaltres tornem al que podem anomenar el nostre país, ells no poden fer-ho. Els sahrauís estan condemnats a esperar, esperar per la seva llibertat, per tornar algun dia al seu Sàhara i poder viure en unes condicions dignes. Una espera que esgarrifa, al desert no hi ha vida, però hi viuen des de fa tant temps que molts d'ells i elles, infants i joves, no poden posar cara al seu país, ni han trepitjat mai la seva terra.

Els sahrauís que actualment poden fer-ho, els que viuen al Sàhara ocupat, poden gaudir del seu paisatge, del mar i les muntanyes, però són torturats, violats, empresonats i rebutjats pels que són ara els seus veïns ocupants, l'estat marroquí els condemna una vegada i una altra per ser el que són, sahrauís, i, ells continuent lluitant pel seu poble. Les dones, figura clau en la cultura sahrauí són les que reben aquesta injustícia amb més brutalitat, ja que els marroquins saben que la dona per un sahrauí ho és tot.

Les dones són també les que van construir els campaments de refugiats al desert de Tindouf, fugint d'aquella ocupació violenta, d'una guerra, ja fa 45 anys, quan es creava l'estat i la República Àrab Sahraui Democràtica en defensa del Sàhara Occidental. Quan el rei del Marroc ordena la *marxa verda* i la població i militars marroquins es dirigeixen a ocupar el Sàhara occidental malvenut per Espanya, un Sàhara que feia 100 anys que estava colonitzat per Espanya que alhora es troba en un moment de transició democràtica amb la mort del general Franco. Espanya abandona als Sahrauís, i mai descolonitza degudament el país ni els permet decidir el seu futur, per un referèndum d'autodeterminació com obliga el procés establert per la ONU. Espanya va ser i serà responsable d'aquesta invasió marroquina, del bombardeig de la població saharauí, però enlloc de reconèixer-ho, prefereix fer tractes amb el rei marroquí per seguir expoliant les riqueses naturals del Sàhara, condemnant als sahrauís al exili i la tortura. Un Sàhara que el Marroc ha fet seu a través de la sang i la guerra, de l'exili de milers de

persones que ara es troben refugiades als campaments de Tindouf, i la repressió directa i constant contra el poble Sahraui al territori ocupat. No només això, sinó que també decideix construir un mur que separa els territoris ocupats de la zona alliberada i els campaments, un mur minat per seguir acabant amb les vides dels sahrauís, el mur de la vergonya que separa les famílies .

Per molts, tot això, ja queda en la llunyania, ni el Marroc ni Espanya vol recordar-ho, però la situació dels refugiats és la mateixa, l'espera no acaba i els joves sahrauis formats, no tenen oportunitats en un camp de refugiats que viu de l'ajuda internacional. Jo, he intentat posar-me al seu lloc i la ràbia i la frustració és tant gran que potser diria el mateix que ells, potser preferiria morir per la meva terra lluitant i intentar donar oportunitats a les noves generacions que seguir al desert enterrant-me en vida.

El món, ha de respondre i Espanya també. Desgraciadament el que fa girar la terra sembla que són els interessos i les riqueses, però els sahrauís són rics en esperit, en humilitat, en amor als seus i a la seva terra, són rics en esperança i lluita i no volem que morin esperant. Nosaltres hem rebut tot aquest amor sense donar res a canvi. Els devem la nostra solidaritat i recolzament, la seva lluita ara és la nostra.

Visca el Sàhara Lliure!